

3286

Vättaljus.

Goavëttana di tännor ljus, å de e en flintorsten iblann me
en vege i ännen .De e bora di, som kan tänna ~~dom~~.Di stâur rent
stilla,men de e ente alla som kan se dom.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

1

Häns
Tornes lid
Salvåken m. Spöke.
1931

3286

Uppst. av Nils Bengtsson
Hälsö

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

De va en hushållerska, som tjänte på en gård i många år. Jag tror nästan de va Bosjökloster. Å så va där nåt herrskap, som va döa. Å så va där en tjänstepia, hon va ålagd att städa i ett rum, som aldrig någon va i., å där sto många sänga, som skolle bäddas varenda da. Så en da hade hon glömt de, å då måtte hon gå dit på kvällen, å när hon kom in där, så var där fullt med folk, som satt ikring ett bord å spela kort. Di ville räcka henne pengar, men hon ville ente ta emot. Hon låtsa som ingenting å skötte sina göromål å sin gick hon. Å alla nätterna va där ligged i sängana, men vem där låg visste di ente. Di trodde de va folk, som bott förr på gården. Där va aldrig någon, som fick gå i de rummed utan den som städa där inte ens herrskapet, för å de hade di lovad i kontraktet.

3286

Ramsa.

Itt tvåu,
barn gåu.
Tre fira,
ta en lira.
Fem sex,
plocka gäss.
Sju åtta,
plocka tocka.
Nie tie,
stövte bli.
Elva tol,
legte boll.
Trettan fjortan,
plocka lorten~~n~~ åu skjortan
Femtan sextan,
kan du läxan.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3

3

Sjuttan, attan,

gack på gattan.

Nittan tjuge,

va sir du din suge.

3286

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

4
S

3286

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Flickan, som trampade på brödet.

De va en tös ve Klöstor, som mötte folk, som sköble gåu ti
tjorkan. Å så hade hun fått nya sko, å di sköble hun
ente förstöra, å så sköble hun gåu övor en bäck, å så la hun
tvåu brökagor, som hun hade fått i vanned, å där ble hun
ståuenes på brökagorna.

Skane
Torna
Silvaka
1931

Ulla Bengtson
per. Kerne Pålson
Född 1858 i Hällestad

3286

Skydd mot gengångare.

DI bruka lägga en sandpåse i kistan, om di ville, att den
döde inte skulle gå xigen.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

6

3286

(Vållad.) *Tal för barnet*

Om den som är havande får se en hare, innan nosen är avskuren, så får barnet "haraskåur". "en får heller enge sätta en tjuva me hornen i väred, for då får barnet osse haraskåur".

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

19
2

3286

Vorullen.

Vorullen springor på tre ben å har de fjäre ti rompa. Dar va en, som kom for en vorull opp ti dar vi bodde. Kvingan å hinna två barn va ude å gick en kväll strajs ingan di skolle lägga se , å så satte kvingan se som di brukar å göra , å då kom dar en hong å la tassana på ryggen påå na. Men så kom barnen, å de ena barned va en påg . Å då fick ente vorullen majt mek na udan han forsvännt. Kvingan hun va havænes, så hade ente pågen vad, så hade han rent fordarvad na.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3286

Vorullen.

Darr va itt par folk ude å hussta, å så va mannen vorull. Å E
nor di sto å arbeta kände han på se ,ad han skolle ble
ombött, å så flydde han kvingan tjyvan i stacken å så sa
han: "Om har nu kommor nånn, så stiek ente men slåu doktit".
Sin gick han bort, å sin kom dar en hong å ville fara opp
ti kvingan i stacken, å han kom opp dar å bed na i kjolen
, så dar fåstna tråa mellom tannen på en, men kvingan fridde
se for en . Å sin forsvannt hongen, å så kom hinnas man
tibaga. . Så snacka hun om for en hont de hafe vad, men så
nor hun språka me en, så fick hun se tråana mellom tannen, å E
så sa hun: "Ja tror du e vorull!" Då sa han : "Tack ska du
ha, for ad du sa me ed , for nu e ja fri.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

99

Bot mot liktornar.

3286

Di brugte gå ti en dö,ingan de hade ringt for en,å så
to di tre gånga me hannen övor liktornana å sin på den döe
å ba den döe ta liktornana me se .Å sin nor de ringde sa
di:"Nu ringor de for han ,å så sa di namned,å nu ringor de
for mina liktorna".

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

10

3286

Räkning på fingrana.

Tommetott,
Slickepott,

Långeman,

Havrehäst,

Lille präst.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3286

Gengångare.

Min mor tala om att det var manna i Dalby, som kom å gick
i sina stalla sen di va döda. Det var särskilt på morgnarna.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

129

3286

Doktora-Hannans son.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

123

Min son Kristian har köpt ett ställe av Doktora-Hannans son Anders Svensson nere i Blentarp. Hans dotter gick titt å hjälpte dom å allt gick så bra den tiden. Det var ju ett sådant överdådigt ställe. Men så en dag blev di ovänner med tösen å Kristian sa till henne, att hon inte behövde komma dit mer. Då sa tösen": Ditta ska ni ente ha gott åw." å sen har det gått galet för dom på alla vis. Å i vintæas hade di en pojke, som dog å då var där en släkting till dom därefter hos dom. Det är en tös ifrån Revinge. Det var medan pojken stod lik, å då fick hon se två ögon på nätterna, som titta ner på henne från loftet, så att hon inte kunde sova.

3286

Midsommardagg.

När vi bodde i Dalby, så bruka di rulla dom som va sjuka i
daggen midsommarsafton.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

44

3286

Skogsmannen.

De va i Vasaholm i Hällestad. Han brukade å skoga till dom å så la di in så mycket i ugnen å elda så farligt för att han skulle gå in å värma se. Han ville steka fisk å de han hade till fisk, de va paddor. Han kom varenda natt å stekte fisk. Di sa, att di aldrig fattades ved hela vintern, för han bar hem till dem. Jag hade en bror, som tjänte inte så långt därifrån. Å han bruka gå å vakta. Så var det på efterhösten, å han gick å plocka slån. Å i ett skogssnår kom där en gubbe, som han språkete vid. Han hade vitt skägg, som "no" ända ner till midjan. De trodde han va skogsmannen.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

15
/3

3286

Bäckhästen.

Min mor skulle bränna brännvin en morgon, där hon tjänte.
Så var det mellan tre å fyra på morgonen, innan där var
någon annan oppe , å så var det på vintern, så det var
mörkt. Så vänta hon på en "kardesa", som hette Boel, å så
skulle min mor gå ut å "posta vann" å då hörde hon ett
skrammel vid porten å så sa hon":Kommor du nu Boel?"
å då grina det så "feled"De va nog Bäckhästen.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

16
/6

3286

Hur ser skogssnuvan ut.

Di säger, att skogssnuvan ska likna ett baktråg på ryggen.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

17
/2

3286

Goavättar.

Där va goavättar i ett hus i Dalby, som vi bodde i. Vi såg dom aldrig, men di sa, att di hade tänt. Där tändes ett ljus var kväll, det satt på väggen, men det var inte alla, som kunde se det. Å di sa, att goavättan tog barnet ur sängarna å gav dom di, så när modren vakna på morgonen, så låg barnet under sängen. Började hon med det, medan barnet var mycket spätt å ge barnet di, så fortsatte hon att "vänns" till di barnen sen di va stora. Hon passa upp dom på matten, om det var kallt, så värmden hon dom. Di kunde se det på det, att där var spår på golvet från dörren till barnens säng, för förr sanda di golven.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

18
98

3286

Skogssnuvan.

Skogssnuvan kom gående på vägen. Det var i Hunneberga. Där satt en kvinna i ett hus å sydde. Så hade hon lagt sin sax vid sidan om sej. När skogssnuvan då kom gående som ett fint fruntimmer, såg det ut som det skulle bli åska å hon ville gärna komma in medan ovädret gick över. Å den som satt där å sydde bjöd henne in. Men då sa skogssnuvan "TA klipparen ongan"! Men då reste sej kvinnan opp å slog dörren igen, för hon förstod, att det var skogssnuvan.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

199

Maran
Torna
Silvaka
1931

Maran.

3286

nytt. Nils Bengtson
Per Kamr. Pålson
Jordh. 1858

Den brukar fläta manen på hästarna. "Iblann flettat den panneloggen osse". Di bler flettade varenda natt.

Hon brugte gå in i drängkammaren också å satte se över drängana. Den som hun satte se övör, konne ente si nod, han borra ryja se. Hun satte se på mongen på dom, sa di. Å drängana fick forvede po na, å skote passa på, var hun kom in, å där va en borra som ettor en gren, å där satte di en kvist i, å nor hun då ente konne komma darifrå ble hun forvannlad ti itt fint fruentummor, som satt på sängen, när di vakna på morgonen. De ble bra me den ene drängen å di ble jutta. Men så en da, så hade di liasom blev litta ovänner, å så ville han ha å veda om hun visste, var hun va kommen ifrå. De visste hun ente. Så sa han ti na, hun konne få resa den väjen, hun va kommen. Då to han ud korken, å så forsvånnt hun.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

20
20

3286

Kopparslagaren och skogssnuvan.

Där var en skogssnuva mellan Hällestad å Tvedörra. Så va
där en kopparslagare, som träffa skogssnuvan å hon gav sej
i samspråk med en å så träfftes di flera gånger. Men mannen k
blev sjuk å blev sängliggande "men hon vändes k2 likväl"
till honom, å han låg länge. Men sen dog han, för hon hade
nog skadat honom på något vis. Di tala mycket om detta, när jk
jag var liten.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

21

3286

Bäckhästen.

De va en kvinna mor Vall i Hunneberga, när vi bodde där, som berättat för mej, att närhelst hon ville gå till bäcken, sen solen var nergången, så fick hon alltid se Bäckhästen springa neråt bäcken mot ån. De gick farligt fort. Hon fick då alltid tända runtomkring med tändstickor eller med rökelse eljest fick hon inte sova på natten. En gång fick hon se en liten naken pojke sitta å vaska i vattnet, å ibland satt den och red på hästen.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

32